

krakket, tror jeg, de fleste vil erkende, at hvis man havde stillet Spørgsmaalet for nogle Aar siden, om der var Mulighed for, at den og den Bank vilde bryde sammen i Løbet af nogle faa Aar, vilde alle have svaret: Nej.

Det er umuligt paa Forhaand at afgøre, hvilke Banker der kan blive Genstand for saa store Tab, at de bryder sammen, eller om de muligvis vil kunne rekonstrueres. Selv om jeg nu mener, at de største Skader fra Krigsaarene er overstaaet, og at vi i Fremtiden forhaabentlig vil blive forskaanet for Sammenbrud af den Art, vi i de senere Aar har været Vidne til, tror jeg alligevel, at man aldrig kan være fuldt og helt sikker paa, om der ikke kan ske saa store Tab i en eller anden Bank, at det vil kunne komme til at berøre Sparemidlerne. Og derfor mener jeg, samtlige Banker uden Hensyn til, hvorledes de i Øjeblikket staar, skal give en aarlig Forsikringspræmie til Støtte for Bankindlaanene i al Almindelighed. Jeg vil imidlertid tro, at man vil kunne finde en Form, saa man tog Hensyn til de Banker, der søger at konsolidere sig stærkest.

Man skal ogsaa have en saadan Fond for at hindre, at der senere rejses Krav overfor Staten om Støtte til Sparerne. Vi maa efter min Mening søge afviklet de Skader, der er sket, og samtidig forhindre, at der i Fremtiden sker Skader og navnlig, at Staten, hvis der endelig kommer et eller andet Uheld, skal blandes ind deri; det maa være saaledes, at det er Bankerne selv, der skaber Sikkerheden. Og naar der saa siges, at en saadan Fond svækker Ansvarsfølelsen, siger jeg dertil: Absolut nej. Jeg erindrer nok, at da Forslaget om en Banklov i Fjor var til Behandling i det andet høje Ting, fremkom der fra en konservativ Taler, Hr. Schovelin, en Bemærkning om, at dette med Krisefond var en Tanketorsk, det vilde virke som en Sovepude. Rent personlig ser jeg saaledes paa det, at det er dette med Sovepudeteorien, der er en Tanketorsk, og ikke selve Krisefonden. Naar Forholdene er blevet saaledes, at Aktionærene, vælger Direktion og Bestyrelse o.s.v., der staar som de direkte styrende af vore Banker, og naar Forholdene bliver saaledes, at Aktiekapitalen og de Reserver, Bankerne har, først gaar tabt, før Krisefonden træder til, er jeg ikke i Stand til

at se, at der gennem en saadan fælles Krisefond skulde være nogen som helst Svækkelse af Ansvarsfølelsen, jeg vilde snarere tro det modsatte. Naar man tænker paa Forholdene ude omkring, er det ikke anderledes, end at de enkelte Banker godt kender lidt til hinandens Virksomhed, og jeg vil være tilbøjelig til at mene, at man gennem et lille Fingerring til Bankinspektoratet, hvis det ikke i Forvejen er klar over Forholdene, maaske lejlighedsvis kunde henlede dets Opmærksomhed, hvis Forholdene i en eller anden Bank ikke er, som de burde være. Jeg tror derfor, en saadan Solidaritet mellem Bankerne i højere Grad vilde styrke Ansvarsfølelsen end svække den.

Jeg forstaar ikke helt Bankernes Stilling til Krisefonden. Der har ganske vist adskillige Gange været forhandlet om en saadan Krisefond, navnlig indenfor Provinsbankerne, der har ogsaa været adskillige Talsmænd for den, men det er ikke lykkedes at naa til noget Resultat. Det forekommer mig, at saaledes som Forholdene ligger, kunde det være ønskeligt for Bankerne at faa skabt saa stærk Tillid til dem, som det er muligt. Naar man ser paa den Forskydning, jeg nævnte før, en Forskydning, som viser en yderligere Tilgang til Sparekasserne og en meget stærk Reduktion af Bankindlaanene, tror jeg, det vilde være heldigt for Bankerne, om de stillede sig forstaaende med Hensyn til at give en saadan Forsikringspræmie, som kunde bidrage til at styrke Bankernes Stilling. Det kan ikke nægtes, at Tilliden hos Befolkningen er blevet stærkt svækket i disse Aar, og jeg tror, den vilde styrkes i nogen Grad ved Oprettelse af en Garantifond. Jeg personlig ønskede helst, at en saadan Garantifond blev oprettet ad Frivillighedens Vej; men hidtil har man ikke kunnet naa dertil, og derfor maa vi nu tage Spørgsmaalet op og søge det løst paa en saadan Maade, at det bliver en Pligt for Bankerne aarlig at give en saadan Forsikringspræmie for at modtage Indlaan.

Det er sagt, at Bankerne magter ikke saadanne Beløb, de er saa stærkt spændt for i Øjeblikket. Men jeg har allerede nævnt, at der i de sidste 3 Aar er medgaaet ca. 200 Mill. Kr. aarlig til Bankernes Omkostningskonto, Afskrivning og Overskud.